

Arrest

nr. 176 596 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verliet de Russische Federatie samen met uw broer A. D. (...) (OV (...)) in oktober 2002. Jullie reisden op clandestiene wijze naar België, waar jullie eind oktober 2002 arriveerden en u op 30 oktober 2002 asiel aanvraagde. U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Aldi, een buitenwijk van Grozny, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. Uw vader was een voormalig medewerker van de ordediensten van de Republiek Ichkeria. U en uw broer hadden in 1999 enkele maanden militaire dienst gedaan bij de Nationale Garde maar uw ouders hadden jullie er in september 1999, niet lang voor de tweede oorlog zou uitbreken, weggehaald. Jullie waren in Tsjetsjenië blijven wonen tijdens de gevechtshandelingen. Op 12 augustus 2002 waren Russische

soldaten binnengevallen in jullie ouderlijk huis en hadden u, uw broer en uw vader meegenomen. Van uw vader werd er sindsdien niets meer vernomen. U en uw broer konden uiteindelijk vrijgekocht worden door jullie familie. Op 19 augustus 2002 waren jullie vrijgelaten. Jullie leefden ondergedoken tot jullie vertrek uit het land. U en uw broer werden door het Commissariaat-generaal erkend als vluchteling op 24 januari 2005.

Op 6 oktober 2006 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 6 maanden gevangenisstraf (met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 3 jaar) voor diefstal.

Op 9 december 2008 veroordeelde de Correctionele rechtbank te Brugge u tot 2 jaar gevangenisstraf (met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 5 jaar behoudens de reeds ondergane voorlopige hechtenis) wegens het dragen van een wapen zonder vergunning, voor het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, het opzettelijk vernielen van afsluitingen; en door gebaren of zinnebeelden een persoon bedreigd te hebben met een aanslag op personen of eigendommen.

U werd vervolgens op 29 februari 2012 veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot 1 jaar gevangenisstraf (en ontzetting uit uw rechten gedurende vijf jaar) voor deelname aan mensensmokkelactiviteiten (met verzwarende omstandigheden) en dit in het kader van een criminele organisatie. U werd bovendien uit uw rechten ontzet voor een periode van vijf jaar.

Op 28 juni 2011 werd u door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot 2 jaar gevangenisstraf (waarvan de helft met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 5 jaar) voor bendevorming met wapens; het toebrengen van slagen en verwondingen ten overstaan van een openbaar officier of ambtenaar in de uitoefening van zijn functie; voor het opzettelijk en met voorbedachten rade toebrengen van slagen of verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg; voor weerspanning en voor opzettelijke slagen met voorbedachten rade.

U werd vervolgens op 29 februari 2012 veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot 1 jaar gevangenisstraf wegens bendevorming.

Op 17 september 2015 verzocht de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

U werd op 24 januari 2005 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, u heden de vluchtelingenstatus moet geweigerd worden.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het gegeven dat u op 9 december 2008 definitief veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van 2 jaar (met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 5 jaar behoudens de reeds ondergane voorlopige hechtenis) voor inbreuken op de wapenwetgeving en het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen; dat u op 29 februari 2012 definitief veroordeeld werd door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar voor uw deelname aan mensensmokkelactiviteiten met verzwarende omstandigheden en dit in het kader van een criminele organisatie; en dat u op 28 juni 2011 definitief veroordeeld werd door het Hof van beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 2 jaar (waarvan de helft met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 5 jaar) voor feiten van bendevorming met wapens, voor het toebrengen van slagen en verwondingen ten overstaan van een openbaar officier of ambtenaar in de uitoefening van zijn functie, voor het opzettelijk en met voorbedachten rade toebrengen van slagen of verwondingen (met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg); en voor weerspanning.

Artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in de kracht van gewijsde gegane vonnissen.

Dienaangaande dient vooreerst vastgesteld te worden dat de Correctionele rechtbank te Brugge in zijn vonnis van 9 december 2008 de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen achtte en hierbij uitdrukkelijk stelde: "Het zich overgeven aan fors fysiek geweld omwille van een banale reden en het zich navolgend in bedronken toestand begeven naar dezelfde personen om er uit wraak blindelings op de voordeur te gaan schieten omwille van eerdere problemen getuigt van een gebrek aan normbesef en een gewelddadige en gevaarlijke ingesteldheid. De handelwijze van beklaagde had een noodlottige afloop kunnen kennen. De feiten kunnen maatschappelijk onder geen beding aanvaard worden en dienen streng te worden betoedeld.(...) In de gegeven omstandigheden is een ernstige maatschappelijke terechtwijzing (....) absoluut noodzakelijk om beklaagde tot het blijvend bewustzijn te brengen van de bijzondere ernst van de feiten en van de wederrechtelijkheid van zijn gedrag." Er

kan bijgevolg niet betwijfeld worden dat het misdrijf waarvoor u op 9 december 2008 definitief veroordeeld werd moet gekwalificeerd worden als bijzonder ernstig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt voorts dat u op 8 november 2010 veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Brugge voor feiten van bendevoorming met wapens, voor het toebrengen van slagen en verwondingen ten overstaan van een openbaar officier of ambtenaar in de uitoefening van zijn functie, voor het opzettelijk en met voorbedachten rade toebrengen van slagen of verwondingen (met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg); en voor weerspanningheid. U stelde hoger beroep in tegen voormeld vonnis, doch het Hof van Beroep te Gent achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen en oordeelde hierover in zijn arrest van 28 juni 2011 als volgt: "(...) wie deelneemt aan dergelijke gewelddadige acties in groep, waarbij de groep bewapend is met knuppels, ijzeren staven, tafelpoten, houten stokken, golfsticks, baseballsticks, enz. (...) met de bedoeling zich met geweld toegang te verschaffen tot een dansgelegenheid om er de portiers en de aanwezigen te lijf te gaan, zeer gewelddadig en ronduit gevaarlijk is (...) Het (is) naar het oordeel van het hof (...) zonder meer duidelijk (...) dat dergelijke mensen zeer gewelddadig en gevaarlijk zijn. (...) De feiten van 30 juli 2006 zijn bijzonder ernstig en getuigen in hoofde van de daders ervan van een zeer impulsieve en gewelddadige persoonlijkheid, getuigend van een totaal gebrek voor de openbare orde en het openbaar gezag, met alle risico's daaraan verbonden en gevaarlijke toestanden die daaruit voortvloeien. Dergelijke feiten getuigen van een diepgewortelde zin voor eigenrichting door gewelddadig groepsoptreden wat leidt tot totale anarchie. Dergelijke gewelddadige acties in bende gericht tegen het openbaar gezag tasten de fundamenteën van de samenleving aan en leiden tot collectieve onrust en onveiligheid en moeten dan ook zeer streng beteugeld worden. De feiten van 19 augustus 2006 zijn bijzonder ernstig en getuigen in hoofde van de daders ervan van een extreem gewelddadige persoonlijkheid en van een criminele ingesteldheid. Het betreft een laffe aanval getuigend van extreem gevaarlijk groepsoptreden waarbij het een wonder mag heten dat er geen dodelijke slachtoffers zijn gevallen. Het plegen van dergelijke feiten in bende heeft tot gevolg dat de straten niet langer veilig meer zijn voor de gewone burger, leidt tot verloedering van de uitgaansbuurten en tot een acuut algemeen onveiligheidsgevoel." Bij de straffoemeting hield het hof rekening met "de aard en de bijzondere ernst van de feiten, het aantal bewezen feiten, de omstandigheden waaronder deze gepleegd werden, het ernstige gevaar voor de openbare veiligheid en de aantasting van het veiligheidsgevoel van de burger, de aard en de ernst van de door de slachtoffers opgelopen verwondingen en de gevolgen voor de slachtoffers, de persoonlijkheid van de beklaagde, zijn gewelddadig karakter en de criminele ingesteldheid die blijkt uit de gepleegde feiten." Het lijkt dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor u uiteindelijk op 28 juni 2011 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt voorts dat u ook op 29 februari 2012 veroordeeld werd door het Hof van Beroep te Antwerpen voor uw deelname aan grootschalige internationale mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. In het bijzonder werd vastgesteld dat er misbruik gemaakt werd van de precare situatie van de slachtoffers; dat van de betrokken activiteiten een gewoonte werd gemaakt; dat de mensensmokkel gebeurde in het kader van een criminele organisatie; en dat de feiten gepleegd werden ten opzichte van minderjarigen. Bijgevolg staat het vast dat het misdrijf waarvoor u op 29 februari 2012 definitief veroordeeld werd moet gekwalificeerd worden als bijzonder ernstig.

Rekening houdend met het feit (i) dat uit uw persoonlijk gedrag van de afgelopen jaren blijkt dat u geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen; (ii) dat u er niet voor terugschrikt om het recht op een zeer gewelddadige manier in eigen handen te nemen, en er evenmin voor terugschrikt hierbij een (vuur)wapen te gebruiken; (iii) dat u daarenboven voor de meest banale redenen fors fysiek geweld gebruikt; (iv) dat u geen greintje respect heeft voor de openbare orde of het openbaar gezag; (v) dat uw gedragingen sinds uw erkenning als vluchteling getuigen van een gebrek aan normbesef en een zeer impulsieve, extreem gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid; (vi) dat u sinds uw erkenning als vluchteling vijfmaal veroordeeld bent voor diverse criminele feiten waarbij u telkens een gevangenisstraf werd opgelegd; (vii) dat u duidelijk geen lessen trekt uit uw veroordelingen en de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien; (viii) dat uit uw handelingen aldus een volgehouden, ronduit gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Bijgevolg kan niet betwijfeld worden dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet, en dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u door een medewerker van het Commissariaat-generaal gehoord in de gevangenis van Brugge op 13 mei 2016. Tijdens dit gehoor weigerde u zowel voor als nadat u het doel van het gehoor en de situatie (i.e. de vraag van de Staatssecretaris om uw vluchtelingenstatus te herevalueren) was

uitgelegd en u in algemene zin was gewezen op mogelijke negatieve gevolgen, elke medewerking. U wilde geen verklaringen afleggen, behalve dat uw leven in gevaar is bij een eventuele terugkeer (naar de Russische Federatie en/of Tsjetsjenië), en dat er informatie die tijdens gehoren wordt gegeven, 'lekt' naar de Russische Federatie en Tsjetsjenië. (CGVS d.d.13/05/2016, p.2-3) Deze elementen werpen echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet. Gezien uw uiterst beperkte verklaringen betrekking hebben op mogelijke risico's voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst, zouden zij wel meegenomen kunnen worden in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (infra).

Gelet op het bovenstaande brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt op grond van artikel 55/3/1 §1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Door uw manifeste weigering om concrete en gedetailleerde verklaringen af te leggen tijdens het gehoor in het kader van de mogelijke intrekking van uw vluchtelingenstatuut, verzaakt u aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust. Bovendien ontkent u door uw houding het Commissariaat-generaal de mogelijkheid om een waarheidsgetrouw en accuraat beeld van uw actuele situatie te vormen. Bijgevolg is het Commissariaat-generaal niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit al dan niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekende partij op dat artikel 55/3/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet compatibel is met het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag). In een tweede middel voert verzoekende partij aan dat door verwerende partij onterecht toepassing werd gemaakt van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet. In een derde en laatste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1.1. Verzoekende partij is van mening dat artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet indruist tegen artikel 1, A van het vluchtelingenverdrag, dat werd omgezet in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Het artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet toegepast worden op verzoekende partij en haar vluchtelingenstatus kan bijgevolg niet worden ingetrokken. Verzoekende partij bemerkt dat artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet de omzetting is van het artikel 14 (4) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) in de Belgische wetgeving. Artikel 14 (4) van voormelde richtlijn 2011/95/EU stelt: *"De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer: a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt; b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf"*. Verzoekende partij citeert vervolgens het standpunt van het UNHCR betreffende voornoemd artikel 14 (4) van de richtlijn 2011/95/EU. Het UNHCR is immers van oordeel dat artikel 14 (4) van de richtlijn 2011/95/EU de uitsluitingsgronden vervat in artikel 1F van het vluchtelingenverdrag uitbreidt en dit door de uitzondering op het non-refoulementsbeginnsel, zoals voorzien in artikel 33 (2) van het vluchtelingenverdrag, te gebruiken om asielzoekers uit te sluiten van de vluchtelingenstatus.

2.2.1.2. De Raad oordeelt dat het artikel 14 (4) van de richtlijn 2011/95/EU op correcte wijze werd omgezet naar artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet. De kritiek die verzoekende partij uit over de inhoud van het artikel 14 (4) van de richtlijn 2011/95/EU en over het al dan niet compatibel zijn met het vluchtelingenverdrag doet geen afbreuk aan voormelde correcte omzetting van dit artikel naar Belgisch recht en evenmin aan de correcte toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet.

2.2.2.1. Verder oppert verzoekende partij dat verwerende partij onterecht toepassing heeft gemaakt van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet, daar zij zich in haar beslissing baseert op oude veroordelingen, waarbij het gevaar voor de Belgische samenleving niet meer actueel is. Bovendien meent verzoekende partij dat uit de opgelegde strafmaat blijkt dat de kwalificatie van 'bijzonder ernstige misdrijven' ruim overdreven is. Verzoekende partij is veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar, welke volledig met uitstel werd opgelegd, een gevangenisstraf van 1 jaar en een gevangenisstraf van 2 jaar, waarvan 1 jaar met uitstel werd opgelegd. Hieruit blijkt dan ook duidelijk dat verzoekende partij geen ernstig gevaar inhoudt voor de Belgische samenleving. Verzoekende partij beseft maar al te goed dat zij zeer slecht bezig was en toont veel berouw voor haar fouten uit het verleden.

Daarenboven blijkt uit de Memorie van toelichting dat het de bedoeling van de wetgever is dat dit artikel slechts in uitzonderlijke situaties mag worden toegepast. Voor de interpretatie van 'bijzonder ernstig misdrijf' dient bovendien rekening gehouden te worden met de mening van het UNHCR over de toepassing van artikel 33 (2) van het vluchtelingenverdrag dat aan de basis ligt van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet.

De vraag stelt zich voorts of de veroordelingen waarop het CGVS zich steunt van deze aard zijn dat zij als bijzonder ernstig gekwalificeerd kunnen worden. In die zin dat verzoekende partij actueel een gevaar voor de samenleving vormt. Dit is overduidelijk niet het geval. Om te beginnen dateren de laatst gepleegde feiten van 2009. Verzoekende partij liep dan ook de voorbije zeven jaar geen veroordeling meer op. Er kan dan ook niet geargumenteed worden dat zij momenteel een gevaar voor de samenleving vormt. Verder zijn de door haar gepleegde misdrijven niet 'bijzonder' en 'ernstig', dit kan afgeleid worden van de opgelegde strafmaat. Verzoekende partij is steeds tot korte gevangenisstraffen veroordeeld waarvan een deel met uitstel werd opgelegd.

2.2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt: *"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid."*

De Raad bemerkt vervolgens dat de wetgever de begrippen 'bijzonder ernstig misdrijf' en 'gevaar voor de samenleving' niet gedefinieerd heeft en erkent dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij overgaat tot een selectieve lezing van de door haar geciteerde Memorie van toelichting. Immers, daar waar verzoekende partij lijkt te suggereren dat artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet enkel kan toegepast worden in uitzonderlijke situaties, en meer bepaald als er sprake is van *"terroristische daden"*, gaat zij er aan voorbij dat artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet niet alleen betrekking heeft op personen die definitief veroordeeld zijn voor een bijzonder ernstig misdrijf, maar het ook mogelijk maakt de vluchtelingenstatus in te trekken indien er *"redelijke gronden bestaan om (de vreemdeling) te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid"*. Uit een doorlezing van het verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbare ambt blijkt duidelijk dat het juist deze zinsnede is die betrekking heeft op personen die betrokken zijn bij terroristische activiteiten. Dit blijkt overigens reeds uit de inleidende uiteenzetting (cf. *Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 1197/003, p. 4*): *"Het gaat dus om veroordelingen voor bijzonder ernstige misdrijven die in kracht van gewijsde zijn getreden, en om bedreigingen voor de nationale veiligheid. Voor die laatste is geen veroordeling vereist. De praktijk leert immers dat er in sommige van die situaties geen definitieve veroordeling is of kan komen op de korte termijn omdat sommige betrokkenen zich in het buitenland bevinden. De inlichtingendiensten kunnen bijvoorbeeld aangeven dat iemand in Syrië strijdt en er gruwelijkheden pleegt, of dat iemand in België een beschermingsstatuut aanvraagt van wie men weet dat hij betrokken is bij een genocide of terroristische activiteiten. In die gevallen is er geen definitieve veroordeling, maar is er wel voldoende betrouwbare informatie voorhanden om de beschermingsstatus te weigeren of in te trekken."* Dat het begrip bijzonder ernstig misdrijf niet voorbehouden is tot terroristische misdrijven blijkt bovendien uit het gegeven dat het amendement dat er toe strekte de werkingssfeer van dit begrip af te bakenen tot de in Boek II, Titel 1ter van het Strafwetboek bedoelde terroristische misdrijven (zie p. 24 en 27 van voornoemd verslag (*Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 1197/003*) waarin verwezen wordt naar het amendement *Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 1197/002*) verworpen werd. De Raad benadrukt voorts dat in de Memorie van toelichting op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *"Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het*

verzamelbegrip "infracrime". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig". Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de Staatssecretaris er immers "de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten." (zie p. 25 van het Verslag van voornoemde Commissie, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een "misdaad" in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf, hetgeen *in casu* overigens het geval is.

Daar waar verzoekende partij verwijst naar het standpunt van het UNHCR met betrekking tot de invulling van artikel 33 (2) van het vluchtelingenverdrag, wijst de Raad erop dat noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gesteld wordt dat er voor de invulling van het begrip bijzonder ernstig misdrijf rekening dient gehouden te worden met UNHCR's *Advisory Opinion from the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) on the Scope of the National Security Exception Under Article 33(2) of the 1951 Convention Relating to the Status of Refugees* van 6 januari 2006. De Raad ziet dan ook niet in waarom voornoemde 'opinion' van het UNHCR, dewelke weliswaar gezaghebbend is, doch niet juridisch bindend is, in rekening moet gebracht worden bij het interpreteren van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 9 december 2008 definitief veroordeeld werd door de correctionele rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van 2 jaar (met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 5 jaar behoudens de reeds ondergane voorlopige hechtenis) voor inbreuken op de wapenwetgeving en het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen; dat zij op 29 februari 2012 definitief veroordeeld werd door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar voor haar deelname aan mensensmokkelactiviteiten met verzwarende omstandigheden en dit in het kader van een criminele organisatie; en dat zij op 28 juni 2011 definitief veroordeeld werd door het hof van beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 2 jaar (waarvan de helft met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 5 jaar) voor feiten van bendevorming met wapens, voor het toebrengen van slagen en verwondingen ten overstaan van een openbaar officier of ambtenaar in de uitoefening van zijn functie, voor het opzettelijk en met voorbedachten rade toebrengen van slagen of verwondingen (met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg); en voor weerspanningheid. In de vonnissen en arresten worden de door verzoekende partij gepleegde feiten als bijzonder ernstig gekwalificeerd. Door de correctionele rechtbank te Brugge werd in zijn vonnis van 9 december 2008 uitdrukkelijk gesteld dat de gepleegde feiten getuigen van "een gebrek aan normbesef en een gewelddadige en gevaarlijke ingesteldheid.". Het hof van beroep te Gent oordeelde op 28 juni 2011 omtrent de door verzoekende partij op 30 juli 2006 gepleegde feiten dat deze "bijzonder ernstig (zijn) en getuigen in hoofde van de daders ervan van een zeer impulsieve en gewelddadige persoonlijkheid, getuigend van een totaal gebrek voor de openbare orde en het openbaar gezag, met alle risico's daaraan verbonden en gevaarlijke toestanden die daaruit voortvloeien. Dergelijke feiten getuigen van een diepgewortelde zin voor eigenrichting door gewelddadig groepsop treden wat leidt tot totale anarchie. Dergelijke gewelddadige acties in bende gericht tegen het openbaar gezag tasten de fundamente van de samenleving aan en leiden tot collectieve onrust en onveiligheid en moeten dan ook zeer streng beteugeld worden.". Betreffende de door verzoekende partij op 19 augustus 2006 gepleegde feiten stelt het hof van beroep te Gent nog dat deze feiten "bijzonder ernstig (zijn) en getuigen in hoofde van de daders ervan van een extreem gewelddadige persoonlijkheid en van een criminele ingesteldheid. Het betreft een laffe aanval getuigend van extreem gevaarlijk groepsop treden waarbij het een wonder mag heten dat er geen dodelijke slachtoffers zijn gevallen. Het plegen van dergelijke feiten in bende heeft tot gevolg dat de straten niet langer veilig meer zijn voor de gewone burger, leidt tot verloedering van de uitgaansbuurten en tot een acuut algemeen onveiligheidsgevoel.". Voorts werd in het arrest van 29 februari 2012 van het hof van beroep te Antwerpen, waarbij verzoekende partij veroordeeld werd voor haar deelname aan grootschalige internationale mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, vastgesteld dat er misbruik gemaakt werd van de precaire situatie van de slachtoffers; dat van de betrokken activiteiten een gewoonte werd gemaakt; dat de mensensmokkel gebeurde in het kader van een criminele organisatie; en dat de feiten gepleegd werden ten opzichte van minderjarigen. In de vonnissen en arresten worden de door verzoekende partij gepleegde feiten als bijzonder ernstig gekwalificeerd en wordt herhaaldelijk opgemerkt dat het door verzoekende partij gestelde gedrag een gevaar vormt voor de samenleving. De Raad is gebonden door de kwalificatie van de inbreuken en de vaststelling van de strafmaat bepaald in de in kracht van gewijsde gegane voormelde vonnissen en arresten.

In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat de misdrijven waarvoor zij veroordeeld werd niet 'bijzonder' en 'ernstig' zijn, en dat dit kan afgeleid worden uit de strafmaat, benadrukt de Raad dat niet zozeer de duur van de totaal opgelegde (onvoorwaardelijke) straffen en/of maatregelen, doch dat vooral de aard van de strafbare feiten die geleid hebben tot de veroordeling van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'. Bovendien verliest verzoekende partij uit het oog dat zij telkens veroordeeld werd tot een gevangenisstraf. Uit het loutere feit dat er slechts een gedeelte van de gevangenisstraf effectief werd uitgevoerd kan geenszins afgeleid worden dat verzoekende partij slechts, zoals zijzelf lijkt te suggereren, banale overtredingen begaan heeft. Bovendien gaat verzoekende partij er tevens aan voorbij dat de correctionele rechtbank te Brugge in zijn vonnis van 9 december 2008 oordeelde dat niet kon worden ingegaan op het verzoek om een werkstraf op te leggen, gelet op de ernst van de feiten, en dat *"In de gegeven omstandigheden is een ernstige maatschappelijke terechtwijzing (...) absoluut noodzakelijk om beklaagde tot het blijvend bewustzijn te brengen van de bijzondere ernst van de feiten en van de wederrechtelijkheid van zijn gedrag."* Ook het hof van beroep te Gent hield bij de straftoemeting rekening met *"de aard en de bijzondere ernst van de feiten (...)".* Verzoekende partij werd tot slot op 29 februari 2012 veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen voor haar deelname aan grootschalige internationale mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. In het bijzonder werd vastgesteld dat er misbruik gemaakt werd van de precaire situatie van de slachtoffers; dat van de betrokken activiteiten een gewoonte werd gemaakt; dat de mensensmokkel gebeurde in het kader van een criminele organisatie; en dat de feiten gepleegd werden ten opzichte van minderjarigen. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoekende partij dan ook bezwaarlijk volhouden dat de misdrijven waarvoor zij op 9 december 2008, op 28 juni 2011 en op 29 februari 2012 veroordeeld werd niet bijzonder ernstig zijn.

Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat geenszins gesteld kan worden dat zij momenteel een gevaar voor de samenleving vormt daar de laatst gepleegde feiten dateren van 2009, stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat uit het loutere gegeven dat de feiten die geleid hebben tot de laatste veroordeling dateren van 2009 dient afgeleid te worden dat het uitgesloten is dat verzoekende partij een actueel gevaar voor de samenleving vormt. De Raad merkt voorts op dat hoewel uit de letterlijke lezing van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat het mogelijk is dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze vaststelling *an sich* voldoende is om te stellen dat iemand een gevaar voor de samenleving vormt, dit geenszins betekent dat de commissaris-generaal niet kan of mag vaststellen dat de betrokkene een neiging vertoont om het gedrag (dat een gevaar vormt voor de samenleving) in de toekomst voort te zetten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal bij het bepalen of verzoekende partij actueel een gevaar vormt voor de samenleving onder meer rekening heeft gehouden met de ernst van de gestelde daden, met de individuele verantwoordelijkheid van verzoekende partij, met de strafmaat die gehanteerd werd, en met de verschoningsgronden die verzoekende partij ten aanzien van de correctionele rechtbank en de hoven van beroep had aangevoerd. Uit de aard, de bijzondere ernst van de feiten, en het recidivisme in hoofde van verzoekende partij blijkt evenwel dat zij door toedoen van haar persoonlijk gedrag een actueel gevaar vormt voor de samenleving. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing immers terecht opgemerkt: *"Rekening houdend met het feit (i) dat uit uw persoonlijk gedrag van de afgelopen jaren blijkt dat u geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen; (ii) dat u er niet voor terugschrikt om het recht op een zeer gewelddadige manier in eigen handen te nemen, en er evenmin voor terugschrikt hierbij een (vuur)wapen te gebruiken; (iii) dat u daarenboven voor de meest banale redenen fors fysiek geweld gebruikt; (iv) dat u geen greintje respect heeft voor de openbare orde of het openbaar gezag; (v) dat uw gedragingen sinds uw erkenning als vluchteling getuigen van een gebrek aan normbesef en een zeer impulsieve, extreem gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid; (vi) dat u sinds uw erkenning als vluchteling vijfmaal veroordeeld bent voor diverse criminele feiten waarbij u telkens een gevangenisstraf werd opgelegd; (vii) dat u duidelijk geen lessen trekt uit uw veroordelingen en de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien; (viii) dat uit uw handelingen aldus een volgehouden, ronduit gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen."* Uit het voorgaande volgt dat de commissaris-generaal afdoende gemotiveerd heeft dat uit het geheel van de strafrechtelijke feiten en respectievelijke veroordelingen dient afgeleid te worden dat het gewelddadige en herhaaldelijk karakter van het misdadig gedrag van verzoekende partij erop wijst dat zij geen lering trekt uit haar eerdere veroordelingen en een neiging vertoont om het gedrag (dat een gevaar vormt voor de samenleving) te herhalen. Bijgevolg is het geenszins uit te sluiten dat zij dit gedrag in de toekomst niet zal voortzetten. De omstandigheden die tot de veroordelingen van verzoekende partij hebben geleid wijzen er aldus op dat er in hoofde van verzoekende partij sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat

onbetwistbaar een actueel gevaar vormt voor de samenleving, wat de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij meent dat artikel 3 EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden en benadrukt dat zij een vrees voor vervolging heeft en bijgevolg niet kan terugkeren naar haar land van nationaliteit, bemerkt de Raad vooreerst dat de vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partij geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Verder werd er door verwerende partij in de bestreden beslissing op gewezen dat de door verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven wel meegenomen worden bij de formulering van het advies aangaande een eventuele verwijdering van het Belgisch grondgebied. Verzoekende partij gaat er met haar betoog dan ook duidelijk aan voorbij dat de thans bestreden beslissing uit twee componenten bestaat die elk op zich als een op zichzelf staand deel ervan moeten worden beschouwd. De ene component heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus, een bevoegdheid die aan de verwerende partij wordt verleend op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet. De tweede component van de beslissing vloeit voort uit artikel 57/6 eerste lid, 12° van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat een asielzoeker overeenkomstig artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet de vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit advies kan evenwel niet bestempeld worden als een aanvechtbare administratieve rechtshandeling. Om te kunnen spreken van een administratieve rechtshandeling moet er immers sprake zijn van een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen te doen ontstaan of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarmee wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtstoestand, dan wel een zodanige wijziging te beletten. Om ontvankelijk te zijn moet het beroep een handeling tot voorwerp hebben die zelf rechtsgevolgen sorteert en die onmiddellijk een rechtstreeks nadeel berokkent aan verzoekende partij (RvS 8 oktober 2008, nr. 186.916). Zoals reeds gesteld gaat het ter zake om een louter advies, dat niet voldoet aan deze begripsbepaling. De Raad benadrukt vervolgens dat niettegenstaande de minister of zijn gemachtigde het advies van het CGVS niet kunnen negeren, zij er echter niet door gebonden zijn (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 54, n° 1197/001, p. 7). Het gegeven dat verwerende partij, zoals *in casu*, van oordeel is dat zij niet in staat is te oordelen of een terugkeerbesluit al dan niet in overeenstemming is met artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, heeft derhalve niet tot gevolg dat er automatisch een bevel volgt op de bestreden beslissing. Aan de minister wordt dus nog steeds de keuze geboden om al dan niet een bevel af te leveren. Het is pas op het ogenblik dat aan de verzoekende partij daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt. Immers, verzoekende partij wordt in ieder geval beschermd tegen een risico op schending van het non-refoulementbeginsel, aangezien artikel 74/17 van de vreemdelingenwet de minister of zijn gemachtigde verplicht slechts over te gaan tot een verwijderingsmaatregel voor zover deze maatregel geen risico op schending van het non-refoulementbeginsel voor betrokkene met zich meebrengt (*ibid.* p. 7). De minister of zijn gemachtigde moeten derhalve bij de beoordeling van het risico op schending van het non-refoulementbeginsel rekening houden met het door de commissaris-generaal geformuleerde advies. Het is derhalve pas op het ogenblik dat aan de verzoekende partij daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM zich opdringt. Verzoekende partij kan dan ook te gepasten tijde, met name indien zij desgevallend in kennis wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten – en niet eerder, te meer nu de Raad bij de beoordeling van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel – middels het indienen van een annulatieberoep de mogelijke schending opwerpen van voormelde verdragsbepaling. De ingeroepen schending van artikel 3 EVRM is dan ook onontvankelijk.

2.2.4.1. Ten slotte merkt verzoekende partij nog op dat zij niet in staat was om gehoord te worden gelet op haar ernstige psychologische problemen en de zelfmoordpoging die zij op 10 januari 2016 ondernomen heeft in de gevangenis (bijlage 4 van het verzoekschrift), hetgeen ook door haar aangehaald werd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Dit geldt des te meer daar zij zich niet mentaal kon voorbereiden op het gehoor omdat zij op voorhand geen oproepingsbrief gekregen had van het Commissariaat-generaal.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij, nadat naar aanleiding van een vooropgesteld gehoor op 1 april 2016 werd vastgesteld dat zij de oproepingsbrief voor dit gehoor niet ontvangen had (administratief dossier, stuk 6), op 20 april 2016 opnieuw werd opgeroepen voor een gehoor dat zou plaatsvinden op 13 mei 2016 (administratief dossier, stuk 9). Deze oproepingsbrief werd aan verzoekende partij overgemaakt, doch weigerde deze het document voor ontvangst te ondertekenen (administratief dossier, stuk 8). Verzoekende partij kan verwerende partij dan ook bezwaarlijk verwijten dat deze haar niet op de hoogte zou hebben gesteld van het feit dat er een gehoor zou plaatsvinden op 13 mei 2016.

Verder is de Raad van oordeel dat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met het gegeven dat verzoekende partij in januari 2016 een zelfmoordpoging ondernomen heeft. Het medisch rapport dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 4) betreft immers een pagina uit haar persoonlijk medisch dossier waar de commissaris-generaal geen inzage tot heeft. Tijdens haar gehoor van 13 mei 2016, waarvan zij stelt psychologische problemen te hebben gekend, weigerde zij hierover enige toelichting of duiding te geven (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 13/05/2016, p. 3). De bewering van verzoekende partij dat zij niet gehoord kon worden omwille van haar slechte psychologische toestand werd bovendien op 14 april 2016 en 15 april 2016 door respectievelijk psychiater Dr. J. L. en psychiater Dr. N. V., die verzoekende partij opvolgden in de gevangenis, tegengesproken (administratief dossier, stuk 15).

2.2.5. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht kon besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° *juncto* artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT